

(המשך מעמוד 7)

חזר בו בסוף השבוע מאחת מהחלטותיו הקודמות. היה זה כשהוחזר אליו הצעיר מר דכי אנטוניו מחיפה. המשטרה בקשה יומיים נוספים. הצעיר לא התרגש, ביקש רק שאיסור פרסום שמו ותצלומי יישארו בתקופה. הוא היה בטוח שיענה בחיוב. אולם כאן קם התובע המשטרתי ובנאום חריף התנגד לאיסור. "אדרכא, כבוד השופט", אמר, "הייתי מבקש להמליץ לפרסם את פרשת ההונאה בגלל העניין הציבורי הרב שיש בה". אנטוניו שלח מבט מלאהפתעה בשופט. הוא לא ציפה לכך. הוא ניסה ולומר למהו לשופט, אולם טרייחיש סירב כבר לשמוע. הוא התיר לפרסום את השם אך לא את הצילום של החשוד. "אתם רואים, בכל זאת סידרתי אתכם", צחק אנטוניו כשיצא.

בחוגי המשפטנים עוררו החלטות אלה, שמספרן גובר והולך, פקפוקים חמורים. המתנגדים טענו לא רק כי הפרסום הוא חלק מהעונש, ומרתיע פושעים אחרים; הם טענו גם כי לגבי חלק מן העבריינים, וב"עיקר רמאים, חשוב להזהיר את הציבור פן יפילו בפח קרבות נוספים.

על כף המאזניים היה מונח עקרון יסודי עוד יותר: העקרון המקודש של סומביות המשפט. עקרון זה, אחד מעמודי-התווך של מדינת-החוק המודרנית, בא כדי לאפשר ביקורת ציבורית על מערכת המשפט, למנוע קנוניות, לקרב את הציבור אל מערכת החוק ולהעמידו על תופעות חברתיות הטערות לביטון.

היה נדמה, השבוע, כי צד זה, החשוב אף משיקולים אישיים, אינו עומד תמיד לנגד עיני השופטים במידה מספקת.

נוער

רוח הקודש

"אני בגיל 27 ועוסקת באוניזום. אני עוד בתולה. מה לעשות?" השאלה הנראית כלקוּחה מתוך מדור מבויים של עצות לבנות הטיפשעשרה, הופנתה השבוע לצוות של אנשי-מדע, רופאים ופסיכולוגים שישבו על הבמה באולם ההרצאות בבית-הספר בא-אביב. לא היה זה חידון פומבי נוסף בשטח חדש, כי אם נסיון, נועז למדי, של אנשי האגודה ליעוץ לנוער לקראת הנישואין, למלא את החלל בשטח החינוך בישראל — החינוך המיני (ראה מסגרת).

עד כה נהגו אנשי האגודה הציבורית, שהוקמה לפני שנים מספר, ליעץ לזוגות ולבודדים שהופיעו בפניהם בתחנה הקבועה שהקימו בבית-הברואות. הם נתקלו בתופעות של בורות מוחלטת בשטח המיני. לרוב היו עצותיהם מאוחרות מדי. משום כך נקטו בצעד של הסברה פומבית, הזמינו בני-נוער מגיל 16 ומעלה לשאול שאלות ולקבל עליהן תשובות מפי חבר מומחים שהתכנס במקום.

היענות היתה בלתי-משוערת. האולם הקטן של בית-הברואות היה גרוש ומלא רק כמחצית ממאתיים הנוכחים היתה בני-נוער. השאר היו מבוגרים, כולל זקנים וזקנות עד גיל 70. בני-הנוער עצמם היו מגוון מיוחד. לא היו בהם גברכים או בנות טיפשעשרה, שלהם בעיקר נועדה ה"הסברה, אלא תלמידי גמנסיות, חברי תנועות נוער, בני-נוער דתי חובשי כומתות מספר רב, ורחקים בשנות העשרים. אולם הבורות המינית שילוו רבים מהם בשאלות לא נפלה מהבורות שהיו מגלים נערים במעברה נ"דחת.

במקרים רבים לא יכלו המומחים, שלא תמיד היו מעודכנים בתפישות האחרונות של החינוך המיני, לתת עצות של ממש. כך, למשל, השיב הד"ר מרדכי גלעד, שהוא ואשתו הם הרוח החיה באגודה, ל"שאלתה של הבתולה בת ה-22: "אני מציע לך להפסיק בהחלט עם האוננות. אחרי-כך אפתל יחד אתך שהקב"ש שלח לך את הכתור שתוכלי להתחתן עמו."

דם מתרנגול. הד"ר גלעדי ניסה לעודד את שואלי-השאלות. "בדור שאין בו רומנים טיזים ולא שולחים בו פרחים ומונים רק את מספר הפעמים שהולכים לקולנוע, חשב בה הסברה המינית יותר מאשר הטיל הנשלח לירח". אולם לא היה צורך בעידוד. השאלות זרמו בקצב מהיר.

ונשארתי לבדי בבית", פתחה את השאלה נערה אחת, "הורי הלכו לחתונה ובא אלי

בחזר שאנס אותי. פניתי לאמי ושאלתי אותה מה לעשות והיא ענתה: אל תפחדי, כשתתחתי תקחי דם מתרנגול ואז יהיה הכל בסדר. האם אמי צדקה?"

"אני בת 17 והולכת עם בחור נהדר", כתבה נערה שניה. "אני אוהבת אותו עד לשגעון. אנהנו משתדלים להיות ילדים טובים אבל מפתים שנכנס לאינו צרה היות ואין באפשרותנו להתחתן. מה לעשות?"

התשובה, מפיו של הד"ר גלעדי: "חבל שהגעתם בגיל כה צעיר למדרגה כזו. רצוי לא ללכת עם בחור קבוע ולחפש במקום זה חברה. לא לצאת לטיולים בצוותא. לקבל בחזר שאוהבים רק כשיש עוד מישהו בחזר. הדברים האלה מצטיקים אבל הם חשובים עד למאד."

בתשובה לרוב השאלות הפנו אנשי ה"אגודה את השאלים לרופאים ופסיכולוגים כדי למצוא מרפא לבצעותיהם. הקו הכללי בעצותיהם היה:

● לא להתחתן בגיל מוקדם ולא כמי אחר. הגיל האידיאלי הוא 23.

● להמנע מיחסים-מיניים לפני הנישואים.

● להזהר מאוננות.

● לדעת מה מצפה להם בחיי הנישואים. הסביר הד"ר רפאל רוזנר, מנהל השירות הפסיכיאטרי בשירות בתי הסוהר: "זורנו הוא דור פסיבי. במקום לנגן מוסיקה מא-

מלה דורותי וחתן בחופה* אחרי מבט ראשון, בא שני

זונים למוסיקה. במקום לעסוק בספורט הולכים להסתכל במשחקי כדורגל. גם בחיי הנישואין נעשנו פסיביים. מהכנים לגירויים חיצוניים ומחפשים בילוי משותף במקום תוכן חי. השיעמום הוא כיום האויב הגדול ביותר של הנישואין. הבעל מפתח ש"אינו נותן די לאשה, והאשה מפתח שאינה נותנת די לבעל. משום כך לא קטן הוא מספר הבעלים ההולכים לבתי-הסוהר משום שרצוים לתת לנשותיהם עושר כתחליף ל"אשר. על כל זה צריך לחשוב ולהשתל למצוא פתרון!"

שמירה על הבית. "לעזאזל, למה לי הסתור כבר בגיל צעיר זוגות וזוגות?" יצא הד"ר גלעדי נגד שיטת החברות הקבועה בגיל צעיר. "לעזאזל, למה לא במעט החינוך המשותף בבתי-הספר התיכוניים. הנערה יושבת במרחלים צערים ומחשוף עמוק, ושעה שהמורה עוסק על הלוח בסינוסים ובקוסינוסים, מסתכל התלמיד היושב ליד ה"נערה אל תוך הסינוסים והקוסינוסים אשר בתוה."

ב"חורים", קראה אחריי אשתו, "עסקו בכל מיני תעסוקות והרבי, רק אל תספקו את

עצמכם בידכם. ובחורות, אתן אינכן יודעות את המצפה לכן בגלל כמה רגעים של תצנוג. למענכן, למען אושרכן, שימרו על הבית."

רוב הנוכחים, ביחוד המבוגרים שבהם, נראו משוכנעים. רק צעיר משופם היה מרוגז במקצת. הוא שאל האם נכון שבשעת המגע המיני מעבירים בני הזוג זה לזה תכר"נות אופי. "שטויות", השיבה לו הרופאה הד"ר קלרה כהן. הצעיר לא הסתפק בת"שובה. "אבל קראתי את זה בספר-מיני רציני ומוסמך!"

דרכי אדם

גרושי פספורט

היה זה מבצע בזק. 24 שעות לפני שהפ"ליגה משאית שוהם, דגן, מנמל מונטריאול בקנדה, ניצח רב-חובלה על טכס הנישואין המזונו ביותר בהיסטוריה של צפי הסוחר הישראלי הקצין השלישי של המשאית, דניאל פיהא (28), נשא לו בטכס מסואר, שנערך בבית הכנסת המרכזי של מונטריאול, עמנואל. את שוטרת התנועה דורותי נדלר (33).

לטכס, שלחה בכותרות עתונים בקנדה, ארצות-הברית וישראל, קדמו שיחות של פונים בהולות בין מונטריאול לשיקאגו, שבטיימן קיבלה השוטרת היהודיה דורותי נדלר חופשה זמנית מיוחדת ממשטרת התנועה של שיקאגו, הוטסה בחפזון אל חזר לבה, שעמד להפליג באונייתו למחרת. השיחה האחרונה שנערכה בעניין זה בקו הטלפונים מונטריאול-שיקאגו היתה בין ה"כלה המאושרת והוריה הקשישים. "שלום דאדי", קראה הצעירה, העטופה בצעיף לבן, אל אפרכסת הטלפון במשרד בית-הכנסת בו נערך הטכס, "אני נוסעת לישראל. התחנת."

השבוע, חודשיים לאחר המבצע הבהול, הופיעו בני הזוג שוב בפני הרב. הפעם ב"משרדי העד הקהילה בתל-אביב. גרושיהם אושרו סופית על-ידי בית-דין רבני. דורותי נדלר ערכה את הכנותיה האחרונות לחזרתה לארצות הברית.

מה יהיה הבן? הדרך ממונטריאול שבקנדה לחיפה לא היה סוגה בשושים. ירח-הדבש הקצר הסתיים בבית החולים בנאפולי. דורותי חלתה בדרך, הועברה לבית-החולים בעיר הנמל האיטלקית. אולם האידיליה בין הזוג הסתיימה עוד קודם לכן. "מיד לאחר ההפלגה התגלו בינינו חלוקי-דעות", סיפרה הכלה המאוכזבת ל"כתב העולם הזה. "לא רציתי לחזר על אחרותי האמריקאית ולהשתקע בישראל", הסבירה את הרקע לחילוקי-דעות יסודיים אלה.

לדורותי היתה אף תוכנית-חיים בשביל בעלה הצעיר: היא הציעה לו לחזר על קצינותו בדגן, להפוך לרב-חובל של יכטה. דניאל פיהא סרב.

מאוחר יותר, לכשהגיעה דורותי אל בעלה לחיפה, מצאו השניים נושא חדש למחלוקת: מה תהיה האחרות העתידה של בניהם. היוכוח התלהט ללא כל קשר לעובדה כי בעיה זו עלולה להתעורר רק בעוד 15 שנה, הזמן בו עלול הבן, אם יחלה, לצאת מרשות האם, לעבור לרשות האב.

דורותי, הטוענת שאת נאמנותה לאורחותיה האמריקאית הוכיחה עוד במלחמת העולם השנייה, כשהתנדבה לצבא ארצות-הברית כ"קשרית, לא היתה מוכנה לחזר. היא ניצבה השבוע לצד בעלה בחוד הקהילה התל-אביב. **המלצה מויריד ישראל.** "רציתי ל"היפרד מדניאל בנשיקה", סיפרה השבוע דורותי, "אולם הוא סרב. הוא רק נתן לי מספחת לנגב את הדמעות." גם עתה, כש"היא מבלה את התקופה הקצרה שנותרת עד שתעלה על האניה שתחזירה למולדתה בטויל בגני חיפה ובהאונה לתקליטים מעל פטיפון-נייד, ממשיכה דורותי להויל דמעות. "קחיני כל הזמן שיקרה נס ודניאל ישנה את דעתו. אני כל-כך אוהבת אותו. התי"אהבתי בו מהרגע הראשון שראיתיו."

אולם לאנשי צוות דגן יש גרסה אחרת בדבר התאהבות זו. סיפרו הם: כשעגנה דגן בשיקאגו, עלתה דורותי לסיפון בשעה שתיים בלילה, הציגה פתק ממכר ישראלי. הפתק, שהיה כתוב בעברית, המליץ על דורותי כ"נערה ילידותית לימאים". האיש הראשון שקיבל את ההמלצה היה הקצין השלישי פיהא. הוא הסתגר עימה בתאו, הודיע למחרת בבוקר כי הם מתחתנים.

* כינוי בשפת בנות הטיפשעשרה לבתו. ל"ו.

"יש בירינו כלי-נשק נור" אים הנמצאים בשלב של ג" בוש!" הכריז בשבוע שעבר ראש ממשלת ברית-המוע" צות, ניקיטה כרושצ'וב.

נאום זה הפך את תשימת" לב העולם לעובדה שכה ב" שעה שנערכות שיחות פ"י ורוקיהנשק והכנות לעודית" פיסגה להבטחת השלום, ע" סוקים המתכננים הצבאיים כהמצאת כלי-נשק אנדתיים, ובגיבוש שיטות איסמראטי גיות שיהפכו את מלחמת העתיד — אם איפעם תפי רויץ — לדבר שאין כדוגמתו.

● מה הם כלי-הנשק החדשים שיזופעלו בדורנו?

● מהי דמות מלחמת-הנועז שהאלופים מתכוננים לקראתה בסודי-סודות?

בגליון הבא יפרסם "העולם הזה" את כתבת-הענק

מלחמה 1974

המבוססת על מחקרו של קצין אמ" ריקאי, שחזר לנבכי העתיד, והמתאר בצורה פלאסטית מלחמה המדיהה נס את הדמיון הנועז ביותר.

אין זו ספרות מופז, "מדע הדמיון". זהו מחקר מדוייק, המבוסס על כלי-הנשק הנמי צאים עתה בשלב של גיבוש ותיכנון, הפותח אפיקים חי דשים למחשבה הצבאית ב" ים, ביבשה, באוויר ובחלל.